

عنوان مقاله:

بررسی پاره ای از واژگان پارسی قرآن کریم و پیشینه آن در ادب عربی

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 3، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

رضا فرشچیان - استادیار دانشگاه شهید باهنر کرمان

معصومه باقری - استادیار دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

قرآن پژوهان بسیاری، واژگانی چند در قرآن کریم را عربی ندانسته و از تعریب اصل آن واژه ها سخن گفته اند، اگر چه جمعی با استناد به آیاتی که در آن ها قرآن کریم عربی دانسته شده است، به مخالفت با این دیدگاه پرداختند، ولی رای آن ها با استقبال شایانی از سوی اندیشمندان قرآنی مواجه نگردید، از دیگر سو، برخی با تمسک به وجود واژگان غیر عربی در قرآن، اعجاز آن را هدف قرار دادند، به گمان این که پیامبر (ص) آن ها را از صحابیان غیر عرب و جز آنان فرا گرفته است. در این خصوص سهم زبان فارسی به ویژه از جهت تبادل فرهنگی ایرانیان و اعراب بیش از دیگر زبان ها بوده است و معیاری مناسب برای پژوهش در این باره می باشد. کاوش در ادب عرب نشان می دهد که این واژگان از زمان های دور و پیش از طلوع آفتاب اسلام، در زبان عربی رایج بوده و عرب آن ها را همانند کلمات اصیل عربی به کار می برده است. بنابراین، هیچ یک از آن دو ادعا مورد پذیرش نمی باشند.

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، تعریب، واژگان دخیل، واژگان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833828>

